

5. Je li nacionalni zakon „RdFunkBeitrStVtrBW”, osobito članci 2. i 3., u skladu s obvezom jednakog postupanja i zabranom diskriminacije iz prava Unije, ako doprinos koji se bezuvjetno naplaćuje za financiranje javne televizijske kuće od svakog stanovnika po glavi višestruko jače opterećuje samohranog roditelja od člana stambene zajednice? Treba li Direktivu 2004/113/EZ ⁽¹⁾ tumačiti na način da se odnosi i na sporni doprinos i da je dovoljno neizravno nepovoljno postupanje ako je na temelju realnih okolnosti jače opterećeno do 90 % žena?
6. Je li nacionalni zakon „RdFunkBeitrStVtrBW”, osobito članci 2. i 3., u skladu s obvezom jednakog postupanja i zabranom diskriminacije iz prava Unije, ako doprinos koji se bezuvjetno naplaćuje za financiranje javne televizijske kuće od svakog stanovnika za osobe koje iz poslovnih razloga trebaju drugo boravište iznosi dvostruko više nego za ostale zaposlene osobe?
7. Je li nacionalni zakon „RdFunkBeitrStVtrBW”, osobito članci 2. i 3., u skladu s obvezom jednakog postupanja iz prava Unije, zabranom diskriminacije iz prava Unije i slobodom poslovnog nastana iz prava Unije, ako je doprinos koji se bezuvjetno naplaćuje za financiranje javne televizijske kuće od svakog stanovnika na pojedinačnoj razini tako uređen da Nijemac uz jednaku mogućnost prijema neposredno prije granice sa susjednom državom članicom EU-a isključivo s obzirom na mjesto boravišta duguje doprinos, međutim, Nijemac koji stanuje neposredno s druge strane granice ne duguje doprinos, kao i da je inozemni državljani EU-a koji se zbog poslovnih razloga mora nastaniti neposredno s druge strane unutarnje granice EU-a opterećen doprinosom, ali državljani EU-a neposredno prije granice nije, iako oboje nisu zainteresirani za prijem njemačkog radiodifuzijskog programa?

⁽¹⁾ Direktiva 2004/113/EZ od 13. prosinca 2004. o provedbi načela jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pristupu i nabavi robe, odnosno pružanju usluga, SL L 373, str. 37.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 15. kolovoza 2017. uputio Bundesverfassungsgericht
(Njemačka) – Heinrich Weiss i dr.**

(Predmet C-493/17)

(2017/C 402/11)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesverfassungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Heinrich Weiss, Jürgen Heraeus, Patrick Adenauer, Bernd Lucke, Hans-Olaf Henkel, Joachim Starbatty, Bernd Kölmel, Ulrike Trebesius, Peter Gauweiler, Johann Heinrich von Stein, Gunnar Heinsohn, Otto Michels, Reinhold von Eben-Worlée, Michael Göde, Dagmar Metzger, Karl-Heinz Hauptmann, Stefan Städter, Markus C. Kerber u. a.

Druge stranke u postupku: Bundesregierung, Bundestag, Europäische Zentralbank, Deutsche Bundesbank

Prethodna pitanja

1. Povremeno li se Odlukom (EU) 2015/774 Europske središnje banke od 4. ožujka 2015. o programu kupnje vrijednosnih papira javnog sektora na sekundarnim tržištima (ESB/2015/10) ⁽¹⁾ u verziji Odluke (EU) 2015/2101 Europske središnje banke od 5. studenoga 2015. o izmjeni Odluke (EU) 2015/774 o programu kupnje vrijednosnih papira javnog sektora na sekundarnim tržištima (ESB/2015/33) ⁽²⁾, Odluke (EU) 2016/702 Europske središnje banke od 18. travnja 2016. o izmjeni Odluke (EU) 2015/774 o programu kupnje vrijednosnih papira javnog sektora na sekundarnim tržištima (ESB/2016/8) ⁽³⁾ i Odluke (EU) 2016/1041 Europske središnje banke od 22. lipnja 2016. o prihvatljivosti utrživih dužničkih instrumenata koje izdaje ili za koje u potpunosti jamči Helenska Republika i stavljanju izvan snage Odluke (EU) 2015/300 (ESB/2016/18) ⁽⁴⁾, odnosno način njezine provedbe, članak 123. stavak 1. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije?

Povrjeđuje li se osobito članak 123. stavak 1. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije ako se u okviru programa kupnje imovine javnog sektora na sekundarnim tržištima (PSPP):

- a) o pojedinostima kupnji izvješćuje na takav način da se na tržištima stvara faktična sigurnost u pogledu toga da će Eurosustav djelomično otkupiti obveznice koje izdaju države članice?
 - b) ni naknadno ne objavljuju pojedinosti u pogledu pridržavanja minimalnih rokova između izdavanja dužničkog instrumenta na primarnom tržištu i njegove kupnje na sekundarnom tržištu tako da sudski nadzor nije moguć?
 - c) sve kupljene obveznice dalje ne prodaju, nego ih se drži do njihova dospijeca te ih se na taj način isključuje s tržišta?
 - d) Eurosustav kupuje nominalno utržive dužničke instrumente s negativnim prinosom do dospijeca?
2. Povrjeđuje li se, u svakom slučaju, odlukom navedenom u točki 1. članak 123. UFEU-a ako njezina daljnja provedba – s obzirom na promijenjene uvjete na financijskim tržištima, a osobito zbog smanjenja broja dužničkih instrumenata koji stoje na raspolaganju za kupnju – zahtijeva stalno labavljenje izvorno primjenjivih pravila kupnje te su ograničenja utvrđena u sudskoj praksi Suda u pogledu programa kupnje obveznica, kao što je PSPP, lišena svojega učinka?
3. Povrjeđuje li se Odlukom (EU) 2015/774 Europske središnje banke od 4. ožujka 2015. u važećoj verziji, navedenoj u točki 1., članak 119. i članak 127. stavci 1. i 2. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije te članci 17. do 24. Protokola o Statutu Europskog sustava središnjih banaka i Europske središnje banke jer se njome prekoračuje mandat Europske središnje banke u području monetarne politike koji je uređen navedenim propisima i zbog toga zadire u nadležnost država članica?

Proizlazi li prekoračenje mandata Europske središnje banke osobito iz toga što

- a) odluka navedena u točki 1. zbog volumena PSPP-a koji je na dan 12. svibnja 2017. iznosio 1 534,8 milijardi eura značajno utječe na uvjete refinanciranja država članica?
 - b) odluka navedena u točki 1. s obzirom na poboljšanje uvjeta refinanciranja država članica navedeno u podtočki (a) i na njegove posljedice po poslovne banke, nema samo posredne ekonomskopolitičke posljedice, već njezine objektivno utvrđive posljedice sugeriraju postojanje ekonomskopolitičkog cilja programa, koji je barem istog ranga kao i monetarnopolitički cilj?
 - c) odluka navedena u točki 1. zbog svojih snažnih ekonomskopolitičkih učinaka povrjeđuje načelo proporcionalnosti?
 - d) se zbog nepostojanja posebnog obrazloženja tijekom provedbe koja traje više od dvije godine ne može ispitati nužnost i proporcionalnost odluke navedene u točki 1.?
4. Povrjeđuje li odluka navedena u točki 1. u svakom slučaju članak 119. i članak 127. stavke 1. i 2. UFEU-a, kao i članke 17. do 24. Protokola o Statutu Europskog sustava središnjih banaka i Europske središnje banke, iz razloga što njezin volumen i njezina provedba koja traje više od dvije godine kao i ekonomskopolitičke posljedice koje iz nje proizlaze, navode na izmjenu ocjene nužnosti i proporcionalnosti PSPP-a, te zbog toga ta odluka u određenom trenutku prekoračuje monetarnopolitički mandat Europske središnje banke?

5. Povrjeđuje li neograničena podjela rizika u slučaju neispunjenja obveza iz obveznica središnjih država i s njima izjednačenih izdavatelja između nacionalnih središnjih banaka Eurosustava, koja je možda utvrđena u odluci navedenoj u točki 1., članak 123. i članak 125. UFEU-a, kao i članak 4. stavak 2. UEU-a, ako zbog nje može postati nužna rekapitalizacija nacionalnih središnjih banaka proračunskim sredstvima?

- ⁽¹⁾ SL L 121, str. 20.
⁽²⁾ SL L 305, str. 106.
⁽³⁾ SL L 121, str. 24.
⁽⁴⁾ SL L 169, str. 14.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 21. kolovoza 2017. uputio Fővárosi Törvényszék (Mađarska) –
Lintner Györgyné protiv UniCredit Bank Hungary Zrt.**

(Predmet C-511/17)

(2017/C 402/12)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Fővárosi Törvényszék

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Lintner Györgyné

Tuženik: UniCredit Bank Hungary Zrt.

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 6. stavak 1. Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima ⁽¹⁾ — uzimajući u obzir i nacionalni propis koji određuje obvezno zastupanje pred sudom — u smislu da je potrebno pojedinačno ispitati može li se pojedina ugovorna odredba smatrati nepoštenost, neovisno o tome je li stvarno potrebno ispitati sve ugovorne odredbe radi odlučivanja o tužbenom zahtjevu?
2. Ili, suprotno onomu što je navedeno u prvom pitanju, treba li članak 6. stavak 1. Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima tumačiti na način da je potrebno ispitati sve ostale ugovorne odredbe radi utvrđenja da je ugovorna odredba na kojoj se temelji zahtjev nepoštena?
3. Ako je odgovor na drugo pitanje potvrđan, može li to značiti da je za utvrđenje nepoštenosti predmetne ugovorne odredbe potrebno ispitati cijeli ugovor, to jest da se nepoštenost pojedinog elementa ugovora ne smije ispitivati autonomno i neovisno o ugovornoj odredbi koja se pobija tužbom?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 5. rujna 2017. uputio Bundespatentgericht (Njemačka) – LN

(Predmet C-527/17)

(2017/C 402/13)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundespatentgericht